

מי שמכיר את הליידיס הללו יודע כמה קשה להוציא מהן מילים עליהן או בכלל. אך אני לא וויתרתי ולאחר נדנודים לא מעטים, היא הסכימה. אני שמח להביא לקריאה את הטור הראשון, מני רבים (אני מקווה) של הגר קון, המרכזת את הרפת המצליחה בארץ יחד עם האייקונית בלהה כסלו. בטוח שתהנו ותחכימו •

באה מאהבה טור אישי של מנהלת רפת

לצערי, ראובן תפס אותי ברגע של חולשה והוציא ממני הבטחה ל"טור אישי". אינני בטוחה מה כל כך מעניין ב"הגיגיה" של מרכזת רפת שיתופית מצליחה, אבל זו הייתה הבחירה של העורך, אז בטענות – לפנות רק אליו... •

הגר קון, מרכזת רפת צאלים

שאלו אותי לא פעם, מהם ה"סודות" של רפת מצטיינת. מי שמכיר אותנו יודע – אין שום סוד. אנחנו שמחות תמיד להחליף דעות עם כל מי שמוכן בענף. לספר מה אצלנו ולשמוע מה במקומות אחרים, "כי מכל מלמדינו, השכלנו... מנתוני ה"ליגות" ומהסיכומים הכלכליים האזוריים, ניתן להסיק כי נתוני הפתיחה של רפתות האזור הם, ככל הנראה, נתונים טובים במיוחד.

בתחילת יולי, עם העלייה החדה בלחות, נוכחתי, שוב, עד כמה עומס חום כתוצאה של טמפרטורה גבוהה, הוא יותר קל להתמודדות מאשר עומס חום כתולדה של לחות. לשמחתנו, האזור שלנו, יבש יחסית. בכל מקרה, על "איך הופכים קיץ לחורף" (או לפחות מנסים), בפרק אחר. הפעם רצייתי לספר קצת על נקודת החוזק העיקרית של רפת צאלים – בתקווה שכך תמשיך עוד לשנים רבות.

ההון האנושי שלנו

ה"גברת הראשונה" או כפי שגדעון ז"ל היה קורא לה "הכוהנת הגדולה" – בלהה כסלו. אמא ל-6, סבתא ל-6 (ועוד הזרוע נטויה).

בלהה החלה את עבודתה ברפת בשנת 1969 כחברת גרעין נח"ל. מאז ועד היום, למעט קדנציה כמזכירת הקבוץ ו-5 חופשות לידה (קצרות בהרבה מהמקובל) היא כאן. בלהה ריכזה את הרפת משנת-1982. תקופה בה נשים בתפקיד

עם העלייה החדה בלחות, נוכחתי, שוב, עד כמה עומס חום כתוצאה של טמפרטורה גבוהה, הוא יותר קל להתמודדות מאשר עומס חום כתולדה של לחות. לשמחתנו, האזור שלנו, יבש יחסית

כלים בחסד, מסיים הכשרה ל"חשמלאי מוסמך". לא ממש אוהב לחלוב ועוד פחות לטפל בעגלים, אבל סולחים לו על כך בגלל הכישרונות הברורים האחרים.

אלכסיי רומסקו - הגיע לקבוץ ב-2016 במסגרת "בית ראשון במולדת". אבא לשניים. התחיל ברפת בתור חולב בלבד במקביל ללמידה באולפן. בחור חרוץ מאין כמוהו. תמיד מוכן ללמוד. לא הכיר בכלל-רפת, קיבוץ, שפה... היום הוא חולש כמעט על כל התחומים ברפת. מחליבה וטיפולים ועד הפעלת מגוון כלים.

אליאל קון - לא סתם יש לו אותו שם משפחה כמו לי (או בעצם, לי כמו לו). לצערו, צריך לקבל הוראות מה"בוס" גם בבית וגם בעבודה. לזכותו יאמר, עושה זאת בחיוך ובלי תלונות. מאביס "פרפצקיוניסט" ומדויק. מנהל את מרכז המזון המקומי בקפדנות ובסדר מופתי.

הדס ששון - מהנדסת בניין שהחליטה לקחת פסק זמן של שנה מה"מרוץ" ולנפוש בעבודה ברפת. מאז עברו חמש שנים שבהם היא גרה כתושבת בצאלים וכמעט בכולן עובדת ברפת (מדי פעם נכנעת ללחצי מעסיקה הקודמים ומנהלת גם הקמת מלון בדרום). מכיוון שהדס בחורה מבריקה ואחראית, גם אצלנו היא לא זוכה ל"חופשה" של ממש ומתפקדת, בין היתר, כאחראית אחזקת מכון.

עדי הלפרין, בת 22- הגיעה לרפת צאלים במסגרת מועדפת אחרי צבא בלי תכנון להישאר להרבה זמן והתאהבה.

כזה היו זן נדיר. אם בגלל שאהבתה הגדולה ביותר היא חליבה, או כי הפתגם "נאה דורש נאה מקיים" הוא נר לרגליה, בלהה ממשיכה לחלוב כל יום. בלהה ואני מרכזות (לא מנהלות וזו לא רק סמנטיקה!) את הרפת ביחד כבר הרבה שנים. בלי תארים של "מספר 1"/"מספר 2"/"מנכ"לית או סמנכ"לית. משתפות פעולה, מתייעצות, מחליפות דעות- לא תמיד מסכימות, אבל תמיד מגיעות להחלטות משותפות- זכיתי!

קצת עליי. **הגר קון**, בת קיבוץ צאלים. האהבה והקשר לבעלי החיים מלווים אותי מינקות. גדלתי בבית שתמיד היו בו לפחות חתול וכלב אחד (לרוב נקבות ולרוב יותר). אימי ז"ל, ניהלה את פינת החי בקיבוץ במשך שנים רבות ולאחר מכן את "חדר הטבע". אבי ז"ל, היה גם הוא רפתן ובשנותיו האחרונות צפר מסור. אני ושלושת אחיי למדנו כולנו בפקולטה לחקלאות. האהבה והכבוד לבעלי חיים הם נר לרגלי. ברפת מגיל 17, מעל 25 שנה (בהפסקות של צבא ולימודים). נהנית (כמעט) מכל רגע. אוהבת במיוחד את חליבות הבוקר. מזהה את כל הפרות (חוץ מכמה מבכורות צעירות) לפי העטין. כואבת כל פרה שצריכה לצאת מהרפת.

זאביק ברנשטיין - חבר קיבוץ (וחבר של כוואלים). אבא ל-6 סבא ל-14, ולמרות זאת צעיר באופיו מכולנו. הוא הגיע לרפת לפני 10 שנים- מקוות שימשיך לפחות עוד 10 (הוא לא יודע שלא נשחרר אותו לפנסיה כל כך מהר). מוכשר לעשות הכל! שום דבר אינו מעל לכוחו ואף משימה אינה מתחת לכבודו.

אייל גיגי - בן משק, אבא ל-3. עוד לא הפנים ש"רפתן תמיד נשאר רפתן". איש אחזקה מצויין עם ידיים מעולות. מפעיל

פייטר

בעל אפקט מהיר וארוך טווח לטיפול בפרעושים, יתושים ונמלים למיניהם, כולל יתושי נמר אסיאתי ונמלי אש. מאושר לשימוש במבני משק ריקים מבע"ח ובשטח הצמוד אליהם. אינו מכיל זרחן אורגני.

קרא בעיון את תווית התכשיר לפני השימוש

מאז להיות חברים שלנו בפייסבוק: אדמה אגן - ADAMA Agan www.adama.com/israel-agan/he

לתווית התכשיר

האיכות מתחילה בסביבה

נקודת חוזק אחת של רפת צאלים: צוות ש-85% מקומי וכולו- מסור, מחוייב ואיכפתי!

נג'י אלערג'ן - אבא ל-9 סבא לנכד אחד (אבל כדבריו, הוא עוד צעיר). נג'י התחיל לעבוד איתנו בחצי משרה לפני שנתיים ומכל יום שלו אנחנו מורווחים! נג'י עובד בענף הרפת מ-1998. אני קוראת לו - "כל יכול" והוא באמת כזה. מפעיל את כל הכלים. המפעילים האחרים אומרים שכף השופל היא בעצם חלק מהיד שלו. המון נסיון. יודע לטפל בכל- מהעגלה שרק נולדה ועד (חלילה) שבר במכון. "איש אשכולות". הכל בנינוחות וברגיעה.

אחמד אלערג'ן - צעיר העובדים. הבן של נג'י. בחור בן 18 שקט וביישן. תמיד עם חיוך. לעולם לא תשמעו אותו מתלונן. כשאחמד חולב החולב שאיתו לא מספיק לעשות כלום. הבחור - "טס נמוך".

אז למי שהייתה סבלנות לקרוא את כל הטור הארוך הזה, ושואל את עצמו- מה בעצם רציתי לומר. נקודת חוזק אחת של רפת צאלים: צוות ש-85% מקומי וכולו- מסור, מחוייב ואיכפתי! ▲

בעיקר אוהבת את הכוח הנשי שגורם לה להאמין שהכל אפשרי. יצאה לטייל בחו"ל והקורונה הבריחה אותה חזרה אלינו. עדי בחורה עדינה, שקטה ושלווה שמשרה רגיעה גם על הפרות. כשעדי חולבת, כל כך שקט במכון, שלא ברור אם החליבה התחילה בכלל.

רז שוסטרמן - גם הוא בן משק אחרי צבא. עבד ברפת לפני הגיוס וגם אותו הקורונה החזירה הביתה. בחור צעיר עם ראש על הכתפיים. עובד עם מחשבה. אחראי ומסור. לצערנו חזר רק לתקופה קצרה. בכל זאת, מקווים שעוד ישוב בהמשך דרכו.